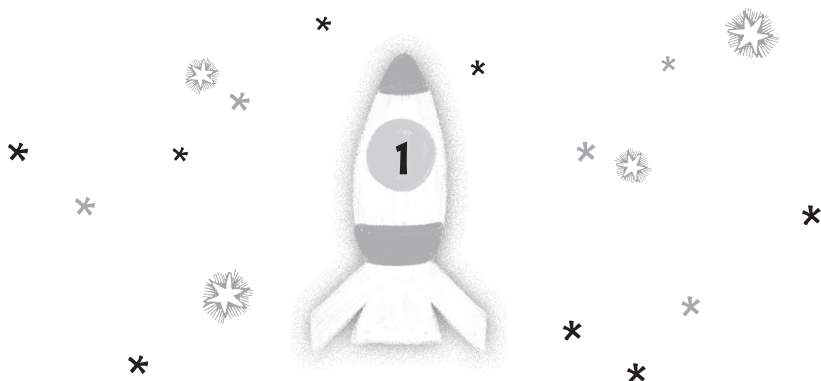

Noapte înstelată

Unii oameni sunt făcuți să strălucească.

Alții mai degrabă se topesc în marea masă.

Eu?

Sunt o astfel de persoană care se pierde în mulțime. Seara asta, însă, e una foarte importantă pentru tata, așa că am venit să-l ajut.

Interpreții pregătiți de tata sunt pe scena Sălii de Spectacole Municipale, așteptând să se ridice cortina. Eu stau nevăzută în culise, îmbrăcată în negru, ca și cum aș încerca să dispar în neant.

Tata, Marcus Milly, este profesor de muzică la Școala Gimnazială Fairview. În premieră absolută, printr-un soi de miracol, formația lui a cappella a reușit în sfârșit să ajungă în cel mai tare show din oraș: *finala* Concursului Canto de Iarnă.

Sala este plină. Echipete de știri locale sunt și ele prezente, pregătind materiale pentru știrile de la ora unsprezece.

— Finala! aud reporterul de la Channel 8 spunând către cameră. Nu poți fi mai aproape de marele final decât acum!

Grupul tatei a trecut fără probleme de primele două runde, cu o combinație între *Let it snow* și *Winter Wonderland*, care, apropo, a sunat chiar mai bine pe o asemenea scenă strălucitoare, aseasonată cu spray alb sclipitor de iarnă. Mai au de interpretat un singur cântec în fața juriului. Și vor face asta fără instrumente, ba chiar fără pian, pentru că, de fapt, asta înseamnă o formație „a cappella“. Se bazează numai pe voci, pe sunete și pe zgomote realizate din gură.

Eu nu frecventez Fairview. (Sunt în clasa a VII-a la Westside.)

Ăsta-i un lucru bun.

Muzica este viața tatei. Și chiar dacă sunt rudă cu dirijorul, nu cânt suficient de bine pentru a face parte din corul școlii Fairview. Sau din *oricare* alt cor.

Pentru că, pe bune, nu pot duce un ton în cutia cu masa de prânz.

Acasă, nici măcar nu cânt la duș.

Și nu mai zic că, în mod sigur, nu ne-ar chema nici meni la *karaoke* în mașină.

În orice caz, după cum am spus, tata n-a ajuns niciodată atât de aproape de câștigarea unui trofeu regional în

cadrul unui concurs a cappella. Iar eu nu am fost nicio-dată mai entuziasmată pentru el.

De aceea m-am oferit voluntar ca asistentă de scenă, pentru a-l ajuta cu aranjamentele din culise. Acum, tata și soliștii lui sunt principala atracție. Eu sunt doar luna tranzitând planeta lor.

— Acesta este momentul, Piper! spune tata cu ochii strălucind de entuziasm.

— Totul va fi bine! îl încurajez eu.

Și ne ciocnim pumnii ca semn de susținere.

În șapte minute, cortina se va ridica pentru ultimele reprezentații. Văd și alte coruri așteptând în culise. Unele sunt în costume de culoare roșu-verde. Altele sunt în albastru și argintiu strălucitor. Decorul îl reprezintă un rând întreg de arbori de Crăciun, un candelabru de carton și un set de lumânări Kwanzaa. Grupul tatei este perfect concentrat pe încălzirea vocală.

— Aa—oo—oo—oo—aa...

Își exersează mișcarea buzelor cu acele întortocheate frământări de limbă.

— Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru. De-ar căpa capul caprei cum crapă piatra-n patru....

Deodată, aud că cineva tușește!

Tata se întoarce. Acum văd panică în ochii lui.

Un singur gât uscat în rândul sopranelor ar putea să distrugă totul! Exact asta s-a întâmplat anul trecut la Naționale. Am urmărit concursul pe YouTube împreună cu tata. O tuse a pus la pământ cea mai bună echipă

din țară. (O fată, chiar din primul rând, a încercat să-și dregă glasul în așa hal în timpul melodiei *Let it go*, încât a sunat ca un chihuahua pițigăiat.)

— Apă, Piper! strigă tata.

Din tremurul vocii sale, pot spune sigur că-și aduce aminte de acel dezastru.

— Apă la temperatura camerei! adaug eu, deoarece creierul meu științific știe exact că apa la temperatura camerei este mult mai potrivită pentru coardele vocale decât cea rece sau fierbinte.

Apa rece ar putea chiar să facă rău vocii unui cântăreț — să încordeze coardele vocale, când ele trebuie să fie destinse. Nu vrei nici apă fiartă, pentru că poate produce contractarea faringelui și ar îngreuna înghițirea. Ar trebui de asemenea să eviți lactatele.

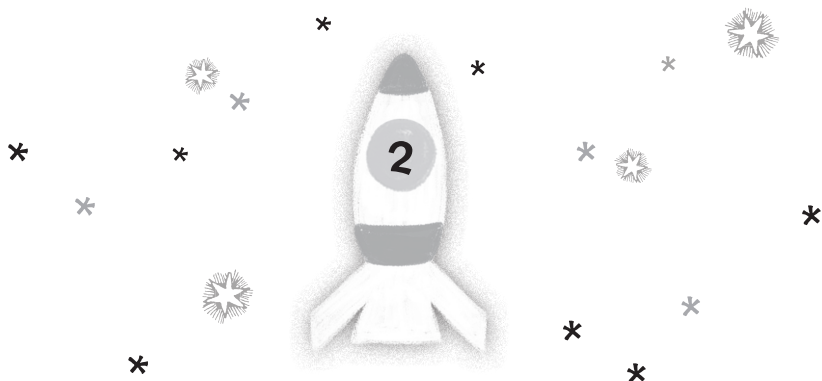
Dispar imediat să caut distribuitorul de apă cu acel dispozitiv care face apă fierbinte pentru ceai, așa încât să pot prepara rapid mixul perfect dintre apă fiartă și rece, ca să rezulte apă la temperatura camerei.

Departe, în partea opusă a scenei, cred că văd un astfel de aparat.

Se află chiar în spatele altei formații a cappella.

Dar ei nu se îndeletnicesc cu ultimele încălziri vocale.

Sunt prea ocupați să arate cu degetul, să râdă și să-i ia peste picior pe tata și pe interpreții lui!

O competiție acerbă

— Școlii Fairview nici nu ar trebui să i se permită să intre într-o competiție atât de importantă ca aceasta, o aud spunând pe una dintre fete. Sunt niște amatori.

Își ține mâna proptită în șold și este foarte îmbufnată.

— Suntem foarte aproape de sărbătorile de iarnă, poate că juriul s-a simțit obligat să facă un act de caritate, afirmă sarcastic un băiat. Este în spiritul acestei perioade din an!

— De fapt, Ainsley, intervine o altă fată, cred că Fairview merită să fie în finală. Mixul lor din *Let it snow* și *Winter Wonderland* a fost extraordinar.

— Glumești, Brooke? A sunat mai degrabă ca *Winter Mixland*!

Câțiva dintre ceilalți copii prezenți chicotesc. Brooke, fata care i-a complimentat pe interpreții lui tata, lasă capul puțin în jos și își apleacă umerii.

Copiii din acest grup sunt mai dichisiți decât cei ai tatei. Toate fetele poartă exact același fel de fuste în carouri, bluze albe și sacouri albastru-deschis cu un pompon extravagant. Băieții sunt în pantaloni eleganți, cămăși albe, cu cravate în dungi și același tip de sacou.

Cei din corul tatei, însă, poartă multiple tipuri de cămăși albe, pantaloni negri și pantofi negri, de pe unde a găsit fiecare. Și tata la fel. Băieții poartă cravate de sărbătoare. Cea a tatei are un Moș Crăciun care-ți sare în ochi.

Așez paharele la distribuitorul de apă și mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute până la ridicarea cortinei. Am timp să trag cu urechea la conversație.

— Noi suntem de la Școala de Elită Chumley, sare un băiat. Noi suntem cei mai buni, indiferent de efortul necesar!

— A se lua aminte! spune alt băiat.

Chumley este școala din acea parte a orașului unde există un *country club* cu teren de golf și unde toate casele arată ca niște palate înconjurate de stejari imenși. Câteodată, în zilele de duminică, tata și cu mine ne plimbăm cu mașina până acolo și ne holbăm ca tonții la case. Taxa de școlarizare la Chumley este superscumpă. Asta ar explica faptul că nu știu pe nimeni care să fi mers acolo.

Cu excepția mamei, bineînțeles.

Acum douăzeci și ceva de ani, mama a câștigat o bursă integrală de interpretare muzicală și s-a înscris la

Chumley. În esență, mama era opusul meu. Tot ceea ce atinge strălucea. Din câte am auzit, nu a părăsit *nicio-dată* lumina reflectoarelor, nu a ajuns *niciodată* pe locul doi. Încă de când era mică, oamenii o numeau un geniu al muzicii. Putea să interpreteze cu vocea, să cânte la violoncel și chiar să jongleze cu maracas, instrumentele folosite în muzica latino. Serios! Am văzut fotografia în albumele ei vechi. (Nu sunt sigură cât de util este jonglatul cu maracas — totuși e ceva!)

— Ai văzut ce pantofi poartă dirijorul de la Fairview? rânjește disprețuitor Ainsley. Poate cineva să numească asta „greșeală vestimentară”? Nici măcar nu sunt pantofi de oraș. Sunt pantofi de sport! Pantofi negri de sport — cu șosete albe!

Mai mulți elevi din corul de la Chumley chicotesc și pufnesc.

Nu suport s-o aud pe fata asta batjocorindu-l pe tata în această seară importantă pentru el. A muncit dintotdeauna mult ca să ajungă aici. Cui îi pasă ce fel de pantofi și ce șosete poartă? Eu sunt foarte, foarte mândră de el. Și mama ar fi la fel.

Dar ea nu este aici acum.

Mai multe despre ea, mai târziu.

Termin de umplut paharul cu apă. Fac eforturi să-mi adun destul curaj pentru a le zice vreo două celor din grupul de la Chumley.

Din fericire, nu mai trebuie să fac asta.

Cineva apare din umbră și o face pentru mine.